

קזן דמאל

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

דבר ברור ופשוט, שעבשיו בני ישראל נמצאים
"בעבר חורדו", ועומדים ממש לחתום לארץ
ישראל, בחד עם משה רבינו כפשוטו ממש
ורא שחוד 9

ערב שבת קודש פ' דברים, שבת חזון
הי' תהא שנת סגולה

שכא

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ג. תגרמ"ם שליט"א: לנכ"ב עריכת סיום מסכת בקשר ליסודות מצוה" (כתשעת הימים וכו')
 - ישנם המדייקים לעשות סיום על המסכתות דחלמוד כבלי כלכר, מכיון שכל המסכתות דחלמוד
 ירושלמי אינם בשלימותם לגמרי, שהרי ישנם כ"כ ענינים שנושאו בקושיא כו', ולא הגנה וכו', ובמילא
 - חוששים הם שסיום מסכת בירושלמי אינה באופן ד"שלים מסכת" (שכת ק"ח, סע"ב) וכו'.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: דבר זה הוא חידוש גורל אצלי - שהרי כ"כ אחרונים מקילים בנוגע
 לסיום על אבות דר"ג, וישנם מקילים לעשות סיום אפילו על פרק אחד בלבד. עאכ"כ באשר מדובר
 אודות מסכת שלמה - גם מסכתות קטנות, ובפרט אבות דר"ג - מסכת שיש בה ריבוי פרקים, וא"כ
 עדיף יכולים לעשות סיום על מסכת בתלמוד ירושלמי

תגרמ"ם שליט"א: בקשר לסיום הש"ס - ישנו ענין נמלא ע"פ דיוקו של בעל חידושי הרי"ם
 (יש מסכת ברכות):

כתוב "ראש דברך אמת", וכתוב בעל חידושי הרי"ם: "השי"ח פתח אנכי באל"ף, והתנא במ"ם
 ("מאימת"), וגמרא בחי"ו, תנא הויכא קאי, על שם ראש דברך אמת".

יש להוסיף כוה - שגם סיום המשניות הוא במ"ם - "ה' עוד לעמו יתן ה' יכרך את עמו
 בשלוש", וסיום הגמרא בחי"ו - "א"ת הליכות אלא הלכות".

ועוד: גם כשי"ם גופא ישנם האוחזות "אמת", כי: התחלת הגמרא בירושלמי היא באל"ף, "אנן
 תנינן" (ובנוגע לסיום הירושלמי - אין לדעת, מכיון שלא הגיע לירידתו, ואות אל"ף זו משלימה את
 המ"ם ד"מאימת" (התחלת המשנה) והחי"ו ד"תנא" (התחלת הגמרא בבבלי) - להיות חיבת "אמת"

ד. כ"ק אדמו"ר שליט"א: ענין ענינו - (שכת ק"ח) וראוי להשלים את המסכתות החסרות
 בתלמוד ירושלמי, ע"י הוספת המשניות שאין עליהם גמרא.

וכאמור - בנוגע למסכת נדה, הרי תוצאת המסקנה של שני פרקים דשאר הפרקים שלא הושלמו
 לסיום בדבר טוב, אבל גם בנוגע לשאר המסכתות שאין בהם טעם הג"ל - שראוי להשלים
 ע"י הוספת המשניות דשאר הפרקים במסכתותיהם המסכת שלמה.

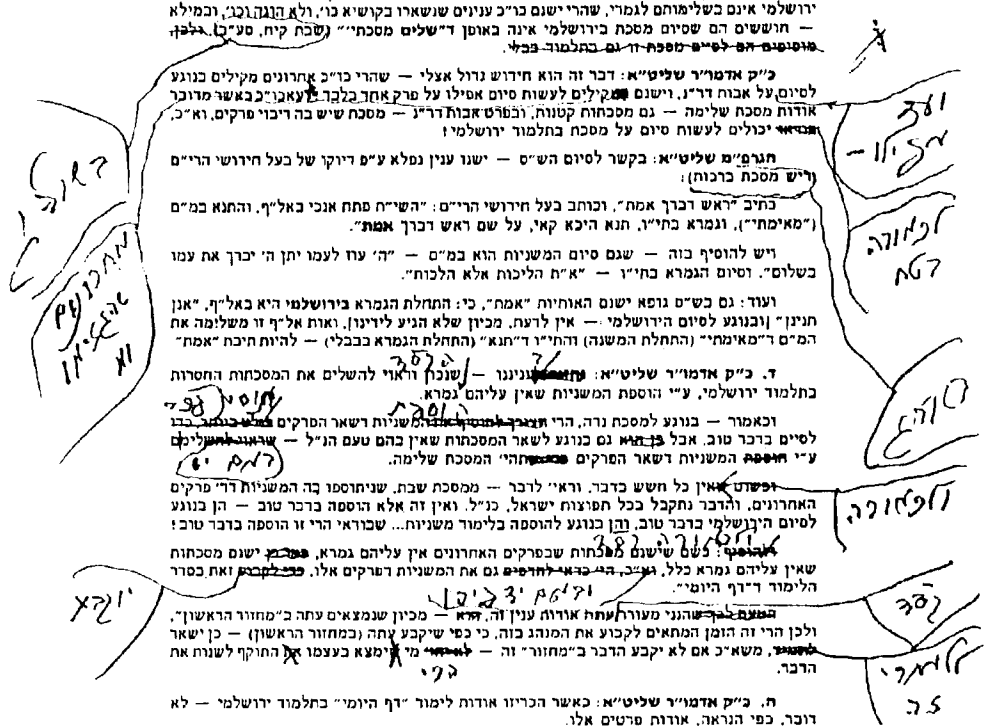
ופשט אין כל חשש בדבר, וראוי לזכור - ממסכת שבת, שניחוסו בה המשניות דר' פרקים
 האחרונים, והדבר נחשב בכל חפירות ישראל, כג"ל, ואין זה אלא הוספה בדבר טוב - הן בנוגע
 לסיום הירושלמי בדבר טוב, והן בנוגע להוספה בלימוד משניות... שכוראי הרי זו הוספה בדבר טוב!

אמנם: כשם שישנם מסכתות שבפרקים האחרונים אין עליהם גמרא, ישנם מסכתות
 שאין עליהם גמרא כלל, וצ"ל בהם להוסיף גם את המשניות דפרקים אלו, כגון מסכת זאת כסדר
 הלימוד דר"ף היומ"י.

מטעם הרהורי מעורר עתה אודות ענין זה, וצ"ל כי כפי שיקבע עתה (במתווה הראשון) - כי ישאר
 הלימוד דר"ף היומ"י, משאי"כ אם לא יקבע הדבר ב"מתווה" זה - יצ"ל מי יצמצא כעצמו את התוכן לשנות את
 הדבר.

ה. כ"ק אדמו"ר שליט"א: כאשר הכריזו אודות לימוד "דף היומ"י בתלמוד ירושלמי - לא
 דובר, כפי הנראה, אודות פרטים אלו.

תגרמ"ם שליט"א: אכן, דובר רק אודות כלליות הענין, אבל בודאי יכולים עוד להוסיף פרטים

3 דבר מלכות - פרטים ראשון בלה"ק

יעשה הקב"ה נס שהעורבים לא יקחו את השטחים / משיחת ה"י אלו התעלה

9 זמן הגאולה

עכשיו עומדים "בעבר הירדן" / פרישת השביע באור הגאולה

13 המעשה הוא העיקר

הרי בעיני בשר לא רואים? / הוראות למעשה בפועל

14 כת"ק - פרטים ראשון

האם אפשר לערוך סיום מסכת על תלמוד ירושלמי? / צילום מכת"ק של כ"ק אד"ש מרה"מ

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מסדה משיח" שע"י "אגודת חסידות תי"ד" בארה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מרה"מ
 יוצא לאור על-ידי: תלמודי ה"קבוצה", "חילול בית דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "צית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213 Brooklyn Ave. #38, Kingstone 778-6670 (718) • טלפון: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
 סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל; מיקוד: 26385 • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: al@netvision.net.il • אינטרנט: blind/www.moshach.net

מופץ לשילוחים בארץ ובעולם על ידי ר' חיים וזנר
 לע"ג אמו מרת רחל בת ר' אברהם ליפא ורי"ל, נפטרה ביום ד' סיון ה'תשנ"ט. תנצבה.

יעשה הקב"ה נס שדהערבים לא יקחו את השטחים

מאת והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהיתה ב"קעמפ-דייוויד", אזי אין בידה ומוכרחים לדבר על כך • מעולם לא שיערו שיחננו הכל ולא יקבלו כלום! • מה שחתמו ודברו על השלום – זהו דבר שיכולים לעשותו הזים, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאין-כן כשנחתנים שטח – הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" • עוד יותר מצער ומבהיל – שכבר עברו שלשה ימים שקוראים ולומדים בזה כמה פירושים, ובכל זאת ישנם יהודים שאומרים שזה הישג! ובמה מתבטא ההישג – שיש שלום!... אפה השלום?! • תרגום הפשי משיחת ה"י אלול ה'תשל"ח – בלתי מוגה*

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מצרבת "יחי המלך"

א. על-פי האמור לעיל¹, מובן היקף של כל שעל, כל טפח ואפילו 'משהו' מארץ ישראל, ועד כמה זה קשור עם כל יהודי ועם כל ב"י, עד שכל יהודי וכל ב"י הם ה"בעלי-בתים" על כל שעל, כל טפח וכל 'משהו' מארץ הקודש. ואין לאף אחד רשות להתנגד כבעל-הבית ('בעל-ה'סניעונו') על ארץ ישראל – כאשר אין זה ע"פ הוראותיו של מל ש'נתנה לנו² – הקב"ה בעצמו, כפי שהורה בתורתו 'תורת

* מובא בזה בקשר עם המאמרים האחרונים בא"ק:
1) סעיפים כה-כז בהשליחה (שיחות קודש)
2) תש"ח ח"ג ע' 418-419 ואילך.
3) רש"י בראשית.
4) מובא י"א, ב.
5) ואתחתן ג' ב ובפרש"י ע"ה"פ ע"ג ב' רע"א, ומב"ם הל' ע"כ"פ פ"ח ה"ג-ד. טש"ז"ע י"ד סק"א ס"ח ואילך.

האם אפשר לערוך סיום מסכת על תלמוד ירושלמי?

בקשר עם המנהג לערוך סיומי מסכת בימים אלו, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על דבריו בעת יחידות עם הגרפ"מ אלתר זצ"ל מגור מתאריך י"ג אדר"ד ה'תשד"מ, בענין עריכת סיום על מסכת בתלמוד ירושלמי (נדפס בהתועדויות תשד"מ ח"ב ע' 1050)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

... ל"ק אדמו"ר שליט"א: דבר זה הוא חידוש גדול אצלי – שהרי כו"כ אחרונים מקילים בנוגע לסיום ועד אפילו – על אבות ד"ג, וישנם אחרונים שהמזימו ומקילים לעשות סיום אפילו על פרק אחד בלבד; ועאכ"ל כאשר מדובר אודות מסכת שלימה – גם מסכתות קטנות, ובפרט אבות דר"ג – מסכת שיש בה ריבוי פרקים, וא"כ, לכאורה בטח יכולים לעשות סיום על מסכת בתלמוד ירושלמי;

... כ"ק אדמו"ר שליט"א: בענינו – הקס"ד שנוכחן וראוי להשלים את המסכתות החסרות בתלמוד ירושלמי, ע"י חוספת המשניות שאין עליהם גמרא.

וכאמור – בנוגע למסכת גדה, הרי **חוספת המשניות** דשאר הפרקים **מוסיף ג"כ** – לסיים בדבר טוב, אבל גם בנוגע לשאר המסכתות שאין בהם טעם ה"ל **באם** ישלילמום ע"י המשניות דשאר הפרקים תהי' המסכת שלימה.

ולכאורה אין כל חשש בדבר, וראי' לדבר – ממסכת שבת, שניגזזו בה המשניות ד' פרקים האחרונים, וחדבר נתקבל בכל תפוצת ישראל, כ"ל, ואין זה אלא הוספה בדבר טוב – הן בנוגע לסיים היושגלמי בדבר טוב, והן בנוגע להוספה בלימוד משניות... שבדאי הרי ז' הוספה בדבר טוב!

ולכאורה קס"ד: כשם שישנם מסכתות שבפרקים האחרונים אין עליהם גמרא, ישנם מסכתות שאין עליהם גמרא כלל, ו**באם ידפיסו** גם את המשניות דפרקים אלו, ו**יקבע** זאת כסדר הלימוד ד"דף היומי".

חניי מעורר קס"ד עתה אודות ענין זה – מלישון שונמצאים עתה ב"מחזור הראשון", ולכן הרי זה הזמן המתאים לקבוע את המנהג בזה, כי כפי שיקבע עתה (במחזור הראשון) – כן ישאר **ללאחרי זה**, משא"כ אם לא יקבע הדבר ב"מחזור" זה – הרי מי ימצא בעצמו התוקף לשנות את הדבר.

הרלי בעלני בשר לא רואים?

בתרגום הפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

. אע"פ שבעניי בשר לא רואים (עכ"פ – כו"ל אינם רואים) את "המקדש דלעתיה" שמרואים לכאן"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי" –

אבל (כהסיפור הידוע) האם בגלל שהסוסיים הם סוסיים – המלאכים אינם מלאכים?

– האם בגלל שתנפש הבהמית שלו והעיני בשר שלו (שתנפש הבהמית פועלת עליהם), אינם רואים את "המקדש דלעתיה" שמרואים לו – לא רואה זאת ה"יחידה" שלנו?

וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה א"י בעצמו בעיניו בשר.

והמעשה הוא העיקר:

כמדובר לעיל, זה מה שמרואים בשבת חזון "לכאן"א המקדש דלעתיה" – הוא בכדי שיהי יפעל בעבודתו,

ועי"ז שהוא רואה בשבת חזון את ביהמ"ק בנוי, הוא מבין שכל הגלות היא רק "על מנת שיבוא אר"י ויבנה ארזאל",

במילא זה פועל עליו שיוסיף עוד בעבודתו כדי להביא לידי גילוי את הכוונה שגלות – ה"יבוא אר"י ויבנה ארזאל".

ובפרט שמרואים לו זאת ברגע הראשון שבשבת חזון – כמובן מכן שתהיף לאחרי הרגע הראשון של השבת היא (השבת) נקראת שבת חזון, כפי שרואים בפשוטות: כאשר שואלים מישהו מד מד ברגע הראשון של השבת, איו שבת זו, ובמה היא שונה משאר שבתות השנה – הוא יאמר שזוהי שבת חזון.

ומזה מובן, שגם הנקודה של שבת חזון, שמרואים "לכאן"א המקדש דלעתיה", ישנו כבר ברגע הראשון של שבת זו.

ובפרט כשעומדים כבר עתה לאחרי קריאת התורה וקריאת ההפטורה של פ' חזון עם ברכה לפני ולואר"י, ובפרט כשעומדים בזמן דעינא דעיניו –

אזי ישנה ונתנת כח חרבה יותר חזקה, שזה מה שמרואים "לכאן"א המקדש דלעתיה" בשבת זו – יפעל וישפיע על כאן"א במעשה בפועל, מיד בשבת זו.

וגם וישפיע, שיקחו משבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל בימים הבאים.

וכאשר מקבלים החלטה טובה, אזי כיון שנמצאים כבר קרוב להגאולה – הקב"ה מצדפה ("סטעלט צו") מיד למעשה, "מחשבה טובה הקב"ה מצדפה למעשה", שאז ישנם שתי המעלות, הן המעלה דמחשבה והן המעלה דמעשה.

(משיחת ט"ו פ דברים ה' תש"ח – בלתי מוגה)

פי התורה ש"יזנתה לעשות שלום בעולם"⁸, וכמו שכתוב"⁹ ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום", וכדאיתא במדרש"¹⁰ שבשעת מתן-תורה נפלה אימה ופחד על אומות-העולם ובאו לבלעם ושאלוהו: מאי האי? ענה להם בלעם: הקב"ה תורה נתון לעמו, שאמר ה' עוז לעמו יתן", ואז ענו אוה"ע: "ה' יברך את עמו בשלום", ונהי אז שלום בכל העולם, ורחי בשלום עם בני".

ומכיון ש"התורה היא נצחית"¹¹ מדרו לדור, משנה לשנה ומיום ליום – זו הדרך היחידה לעקוף ולהבטיח את הענין של פיקוח-נפש עם כל הענינים הבלתי-רצויים.

ואז יוצאים ידי-חובה בכך שאוחדים את הנשק לשעה קלה, מכיון ש"תפול עליהם אמתה ופחד במדול זרועך ידמו כאב"¹², ויהי "אנתתי שלום בארץ" עד "ליחלכו גויים לאור"¹³, ומלכתחילה לא תהיה קא-סלקא-דעתך על ענינים אחרים, מכיון שלא יהי ה"ערוסד ומחריבך ממך יצאו"¹⁴.

ג. מאחר והציבור מחכה שיאמרו משהו אודות האסיפה שהיתה ב"קעמפ-די-יוה"¹⁵ ואם לא יאמרו מאומה אזי בצאתם מהתנועות יחטבו האם ה' כדאי לבא, היית ולא שמעו מלה אחת ויחידה על כך. אזי אין ברירה ומוכרחים לדבר אודות זה, למרות ש"המשכיל בעת ההיא יודם"¹⁵, ומה יש להגב, שהרי החסכים נכתב בשפה בלתי-בורה (ולא בדרך מקרה אלא בהשגחה פרטית... בכוונה עי"י שני הצדדים), במלא

ג. נוסף לזה: ישנו פסק-דין ברור בשולחן-ערוך⁶, שבכל מקום שיהודים התיישבו וחיים שם, בארץ ישראל או בחוץ-לארץ⁷, אזי כאשר עכו"ם "ממששים ובאים", אפילו רק "על עסקי תבן וקיש" – אף כשמדובר על שטח בחוץ-לארץ – הדין הוא שאסור לפתוח את המקום לפניהם, ו"יצאים עליהם בכלי זיין ומחללין עליהם את השבת", מכיון שזוהי ענין של פיקוח-נפש – אפילו כשהם אומרים שבאים "על עסקי תבן וקיש".

עאכ"כ כאשר רואים בגלוי שזה ענין הקשור עם פיקוח-נפש, לפי פסק-דין ברור של הממוחים (על-פי שולחן-ערוך) בענין זה – אלו הם אנשי הצבא הנמצאים **כעת** בצבא ואומרים את דעתם לא מצד השבונות מפלמתיים או חשבונות אחרים, אלא מצד חשבון של פיקוח-נפש – אשר דעת כולם שווה: אסור למסור אפילו שעל אחד, היית וזה ענין של פיקוח-נפש!

ולאחר ששומעים את דעת המומחה לעניני צבא – זה נהי דין ב"תורת אמת" ו"תורת חיים", שמוכרחים לעמוד באופן חזק ובקומה זקופה, ואם נחוי – יחד עם נשק, היית וזהי חדרד למנוע את הענין של פיקוח-נפש, חס-י-שלום.

וזוהי הדרך האחת והיחידה שיהי "אנתתי שלום בארץ" – לא שלום המדומה ושלום לוגע וכו' (שאין להאריך בענינים המצעירים), אלא שלום כבשני, שלום של אמת ושלום בר-קיימא – שיכול להיות דוקא כשמתחילים על-

(11) תנאי רפ"ז.
 (12) בשלח שו"י.
 (13) שעי"ס, ג.
 (14) שם מס"י, יז.
 (15) עמ"ק, יג.

(6) אר"ח (ואר"ז) שש"כ"ט ס"ז.
 (7) ראה שם ס"ז.
 (8) רמב"ם סוף הל' חנוכה.
 (9) תהלים סוף הל' יא.
 (10) זבחים מס"ג, א. ל"ש ר"פ יתרו.

ומטורדים ("מ'דעודיגי די יאר") ע"כ שמוכרחים לומר משה בנוגע לזה (ואם לא יאמר אין לתאר במילים מה שיקרה "אזר ניט שייד צו זאגן")... – אינני יודע מה אין לתאר ומה כבר יעשו באם לא ייאמר כלום, שהי' הותועותות זו הם כבר הי', אזי כפי אבד ולא ניתן לשנות זאת), איז כיון שזה רצון הדיב, ידברו על זה אך בקיצור הכי נמרץ, מאחר וזהו דבר מצער ומבהיל:]

בדאי הי' כמה ענינים שדובר עליהם בחשאי, אולם ישנם גם ענינים שדובר אודותם בגלוי ובמעמד שלשתם, ושלשתם שמעו זאת ואח"כ חתמו על כך – והי' זה לכאורה ענין שאין לשנותו.

ואף אם יאמרו שהי' ענינים שסוכמו בחשאי אשר שינו את מה שדובר בגלוי – הי' כאשר מדובר על מה שעומד להצבעה בעד או נגד, מוכרחים להצביע על דברים שישנם בגלוי (ולא אלו שבחשאי).

ד. מה שיכולים לומר על כך, על-כל-פנים בקיצור נמרץ, הוא דבר הכי מצער ומבהיל: מעולם לא הי' אפשר לשער שיתנו **הכל** ולא יקבלו כלום!

הדבר היחיד שרוצים להשלות את עצמם שקבלו הוא – התבטח בעל-פה לנאחד שלא יודעים כמה זמן הוא יחזיק על הכסא, וגם כשיושב על הכסא הוא יזקק לזרד העשירי, שישב אי-שם בחצי-האי-עירב (בערב הסעודית) – איז זה סוד אצל אף אחד, וגם שלשה תלמי' מודיעים לזמן!

והתבטח היא: שאם הכל ינתחל באופן טוב וחלק, הוא יסכים שינחלו משא-ומתן על השלום, ואחרי-כך הוא יסכים שבמשך השנים

אפשר לפרש בו כל מיני פירישים, ומייד יתברר שלא זו בלבד שאין דעה אחת (כפי שרוצים להשלות את עצמם) ונשאר שלש דעות [אח"כ, ארה"ב ומצרים], אלא יתירה מזו: הי' לכל אחד מהשלשה ישנם יועצים, אם-כן, כמספר היועצים כך מספר הדעות!

התמול מזלם בכך שהם נפרדו עם נשיקות והברקים (עם כל ההדכים שהיו בהן) – והי' רצון שינצלו זאת באופן טוב, רק אחרי-כך יתחילו להתמקח מה התכונות והשב, כולל – מה אמרו ומה עשו.

אך הי'ת שדבר זה הי' נכתב ונחתם – מוכרחים לומר משהו אודותיו (כיון שאם לא הי' יתחילו להרהר האם הי' כדאי לשבת שעתיים בהתועותות שהי' לא יודעים מהי המסקנא מ"קעמפ דייווידי").

ובנאמת אין כל תועלת בה שהיא יידע מה נעשה עם "קעמפ-דייווידי", הי'ת ואינו יכול לשנות בה מאומה – ובמל-שבין וקל-לחומר: אם שלשת האנשים שפגשו לפרזידיננט ארה"ב ומצרים וראש ממשלת ישראל] אינם יכולים לשנות בה כלום, עאכ"כ אלו שבאו להתועותות.

ובפרט שלחם ישנו תפקיד שונה לגמרי: תפקידם של השלשה תלמי' הי' קשור עם הענינים שדוברו שם, אך אלו הנוכחים בהתועותות זו – ענינם ושלחיתם לעשות מהעולם הזה דויה לו ית' ושתתנונים בגלוי על-לי' לימוד התורה וקיום המצוות ועל-לי' על מעשיו יהיו לשם שמנים¹⁶ ויכלל דרכי' דעה¹⁷ – וכל שאר הענינים אין זה ענינם כלל, הם אינם יכולים לפעול בהם כלום.

אך אעפ"כ, מכיון שרבים דורשים, שואלים

שיישנם שני תקופות – דוד ובו דוד: דוד זהו כבד הגלוי של משיח, "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיב"ל¹⁸, ובו דוד מוקדם יותר, שבו עדיין לא הי' גלוי זה, וכיון שעוד יהי' העולם, לכן יהי' תעוררות טוב ורע.

ובמילא יובן מה שהרמב"ם אומר שמשח יכוף כו' – הי'ת ומה שכתוב כולו זכאי או כולו חייב, הולך על המדרגה השני' (דוד), שאז הי' כבר לאחר הברור ואין לא ישיך ענין של כפי', משא"כ הזמן הראשון של בן דוד, עליו אומר הרמב"ם שמשח יכוף, משום שאז יהי' עוד תעוררות, ומשיח יכוף כו'.

והעבודה של משיח תהי' לכפות ולכבד את הטוב מהדע (מאחר ויהי' עדיין תעוררות, כנ"ל). וכפי' – אלו שהם "כולו חייב" יעוור אותם הצידה בנתנים, ואלו שהם "כולו זכאי" הוא יקח אותם לגאלה. ואח"כ יפעל גם באלו שהי' קודם "כולו חייב", שגם אותם יקח איתו לגאלה השלימה.

ג. ענין הכפי' של משיח – אין הכוונה כפי' בשיט דוקא, אלא יתכן גם כפי' בדברים⁸. ויתירה מזו: אפשר לדבר במקום אחר לגמרי, ואעפ"כ זה יפעל גם על אחד שלא שמע מאומה שעי' הדברים כופים אותו ומורידים אצלו את האונס של היצר הרע כנ"ל. ועל דרך מה שארמ"ל הזקן כותב⁹, "כשנפל איזה ענין בשכלו של מור"י הי' מוציא זאת בדיבור, אפילו כשלא הי' בסמך אף אחד מתלמידיו ואף אחד לא שמע זאת, כיון שבהו לבד שהמשיך זאת בעולם הדיבור, זה פעל בכל קצוי תבל.

וא"כ הי'ים, כאשר מתאספים לעשרה מישוראל – שאז שורה השכינה¹⁰ – אפילו כשאנינם עוסקים בדברי תורה, ובפרט כאשר עוסקים בדברי תורה, ובפרט כשזה מתוך התועותות חסידית, ובפרט כשחוזרים יאמרו ("וואָרט") מהרב, שרבי הי' הוא "אנכי עומד בין ה' אלקיכם וביניכם"¹¹, אם-כן מפרשים גם את "עצמות" – ואיז יש בכחם לפסוק שגם יהודי אחר יתעורר במסירות נפש ויעמוד בתוקף בהיותו, כפי שמאחלים לעצמנו, כיון שכאשר חולכים בדרך של אהבת ישראל, שזוהי מצותו של הקב"ה, הי' חלכים בשלחיותו של הקב"ה, ואיז ישנו כח לפעול גם מה שמלאך מיכאל לא יכול לפעול¹².

ד. . . . אנו מצויים נעשיו בימים שעלהם נאמר¹³ יהפכו לישון ולשמחה.

בחסידות מובא שישנו ושמחה הם שני קרויים, מלמעלה למטה ומלמטה למעלה. בכל קו הרי ישינה מעלה (כמבואר בשערי אורח¹⁴ ובתשד' תרס"ט¹⁵ בענין תלמוד בבלי וירושלמי, שבכל אחד מהם ישנה מעלה) – ומאחלים שיהפכו לישון ולשמחה, היינו, שיהיו שתי המעלות, שזו עי' קו מה' כנ"ל.

(סו"ס צאתו אמר): שצנא מהמלות לגאלה השלמה והאמיתית בחסד וברחמים.

(משו"ת ש"פ דברים ה'תשס"ו – בלתי מונה)

7) ישעי' פ"ה. 8) דהא בי'ת, ב' בחת"ה אפי'ת לר' נתן. 9) דהא בי'ת, ב' בחת"ה אפי'ת לר' נתן. 10) סנהדרין ל"ט, א. תניא ספ"א. 11) ואחתן ת, ה. 12) ראה אג"ק אדמו"ר מוהר"י ע"ע ח"ג אמת תשפ"ד. 13) זכרי' ת, יט. רמב"ם ה' תעניות סו"פ. 14) ד"ה ב"ה כסלו פנ"ד ואילן. כ"ב. ב. 15) ע"י צ' ואילן. 16) וראה רמב"ם וטו"ש ע"י ש"ם. 17) משה' ג, ו. וראה רמב"ם וטו"ש ע"י ש"ם. 18) אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם ה' דעות ספ"ג. טו"ש ע"י אר"ח סר"ל.

והי שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתת הלכות, ובראי שמשיה בעצמו יתוצא; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר על"י בהעבודה "בעב היריד" – תוספת מרץ וחיות, לחוסף ביתר שאת וביתר עו' ב"משפט" (תורה) ו"צדקה", שמביאים המאלה, "ציון במשפט תפדה ושב"י בצדקה".

(משוחזרות ש"פ דברים, ט' באב (נדחה) ה'תשמ"ז – מוגת, תרגום מארדית*)

* התרגום הגהה ותתקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

נוצד משיה יכפה את כל ישראל?

בתרגום הפשוט ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. הרבי נוחם לומר שאין להתערב ב"בעל-הבית/שקייט".

כמו כן ישנו מאמר של אדמו"ר האמצעי ד"ה "להבין ענין הצבא",¹ האומר אשר בצבא ישנם גזירות על קיום המצוות, ולכאורה איזו תכלית ישנה בזה? ומבאר במאמר, שכאשר ישנם גזירות ואעפ"כ מקיימים כמה מצוות במסירות נפש, איזי אותם מספר מצוות הן כל כך יקרות למעלה, עד שבבבלי כדאיים כל המצוות ומניעת קיומם של מצוות רבות, מצד גודל הנחת-לוח שיש [למעלה] מאותם מספר מצוות שמקיימים במסירות נפש.

אבל מ"מ הרי אין זה טוב הנאה והנגלה, ואנו הפצים הרי שיהי' בטוב הנאה והנגלה. ועוד ענין בזה: מה שמובא במאמר (הנ"ל) מדבר אודות גזירות הבאות מגוים, שבהן אין חילול השם כיון שהם [הגוים] "כגז'ז' ביד החוצ'ב",² משא"כ בגזירות הבאות מהיהודים,³ שבהם הרי יש חילול השם – זה לא שיהי' וכדאי.

ועוד ועיקר, מה שאנחנו רוצים ומה שאנו מובטחים שבעקבותא דעקבותא דמשיחא, הזמן שבו אנו מצויים עתה, יהי' טוב הנאה והנגלה, וטוב הנאה והנגלה פירדשו שלא יהי' שום גזירות, וישלמדו תורה ויקיימו מצוות מתוך מנוחה והרחבת הדעת.

ב. כאשר הרמב"ם מדבר אודות משיח, הוא אומר⁴ שמשיח "יכוף כל ישראל לילך בה ולחוק בדקא".

ולכאורה קשה, הרי הגמ' אומרת⁵ שהדור של משיח יהי' כולו זכאי או כולו חייב, וא"כ ממה-גפשו לא שייך בזה ענין הפלי': באם "כולו זכאי" הרי לא יזקיקום לענין של כפי', ובאם "כולו חייב" שוב לא מתאים ענין של כפי' משום ש(כדי לכפות) מוכרחים משתו (טוב) להאחז בו, ו"בכולו חייב" זה לא שייך?

אלא הענין הוא, כפי שהרבי (מהורש"ב)⁶ נ"ע כותב במכתב⁶ (והמכתב כבר ישנו בדפוס)

- 1) מאמר אדמו"ר קונטרסים ע' רמב (להבין ענין
- 2) דאה סתמ"צ להצ"ע מצות מילה פ"ג, ד"ה מים
- 3) כמחנה שדוב אז עול בני הישיבות. המו"ל.
- 4) הל' מלכים פ"א ח"ד.
- 5) סנהדרין צ"ג, ב.
- 6) אג"ק שפי' ח"א ע' שיש ואג"ק.

שכל זה הוא נוסף על עצם הענין, שכאשר מודיעים שמוכנים להתפטר משטח מסוים ולחיות בנתיים מיוחדים – זה גופה הוכחה שאומרים שהשטח אינו שייך ליחידים באופן של "חלית עולם".

ה. לאתמ"כ נוסף עוד ענין:

רוצים למסור את התהלה האזרחית לערבים (רוק במקומות מיוחדים יהיוקו אנשי צבא), ובאופן שהם יהיו אחראים לבחור את מנהלגהם ולהתנהג כפי שבאה להם, מבין שישראל היא מדינה דמוקרטית וכי'.

הנה כבר ראו בפעל, שכאשר הם קיימו בחירות (אפילו בערים שבהם ה"י ממשי צבא והבחירות היו תחת השגחתו), הם בחרו את אלו שאין להאריך מי הם (לשם מה לקרוא להם בשמות מסויימים? – "אל תפתח פה לשטן",⁷ והי רצון שישעו תשובה והיו חסדי אומות-העולם), הרי נאכ"כ שכאשר ימסרו לידם את התהלה האזרחית, והם יחליטו שהמטרה צריכה להיות שלהם, השמירה צריכה להיות תחת מרותם ותנאים צריק להיות אולם וכי' – הרי בה היהודים כובלים לעצמם את הדיים ("האט מען זך אליו געבנדן די הענט") שמכוחהם ליותר להם...

בולאי יקרה אותו נס שקרה אז: אע"פ שרצו אחריהם והפצירו בהם שיקחו את השטחים, בכל זאת ה"י נס והם סירבו לקחתו!

ומה שחמתו רדברו על השלום – זהו דבר שיכולים לעשותו היום, ולמחרת לבטלו לגמרי. מה-שאין-כן כשונתוים שטח – הרי לא יוכלו מחר להתחרט ולקחת את השטח בחזרה, זהו ענין ש"אין להשיב" – מוציאים משם את הצבא ומסירים את כל העניינים הקשורים לאבטחת המקום!

זאת אומרת: מסירים ענין שלא ניתן להשיבו, תמורת הבטחה בדיבור מאחד שלא יודעים (והוא עצמו אומר שאינו יודע) כמה זמן הוא יחזיק (כיון שהי תלוי בכמה עניינים), והוא מבטחיה דב שיכולים לשנותו בכל יום אך שהרוצים! ונבונע לערבות שונות ממשלה זו וממשלה אחרת (אר"ב) – הם נתנו ערבות גם בעבר וראו כיצד זה נמרז!

19) דאה ברכת יט, א.

18) יונה ד', ג.

עשיו עומדים "בעבר החדן"

... ע"פ הנ"ל מונבת הוראה לבני בדרונו זה, דור האחרון של הגלות – שמכיון שעומדים בסיום הגלות ד"ערכת מואב" לפי כל הסימנים במדבר², ולפי מה שבי"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו העיד כבר מלפני כמה שנים, שנשאר רק לצמצח הכפתורים³, ו"לאלתר לאוהל"⁴, ומשיח עומד אחר כחלונ⁵, וכי וכו'] – מובן שעששיו צריך כבר להרגיש בלוי (לא הקשיו של הגלות ר"ל, אלא) שעומדים "בעבר החדן"⁶, נמצאים כבר בעלי לנכנס לארץ ישראל במאלה האמיתית והשלמה, וצריך להיות רק "עמדת הכן כולכם"⁶.

ובמכ"ש ר"ק י: אם בנוגע להכנות לכניסתם בפנים הראשונה לארץ ישראל (כשב"י היו עדיין "בערבות מואב") כבר נרגשה רק העלי שבה (בצער החדן)⁷, אע"פ שמשוה ידע שהוא לא יכניס את ב"י לארץ ישראל (מבלי הבטי על תפלתו להקב"ה "ואתחנן אל ה' ג'⁸"), ובמילא יכול להיות שהביאה לארץ לא תהי' ביאה נצחית⁷, ויכול להיות שאח"כ ילכו עוד הפעם בגלות⁸.

ואחד הטעמים לזה הוא, כי משה הוא למעלה מענין הגלות⁹, ובמילא באם משה ה' מבניסם לארץ ישראל, אזי לא יוכל ה' להיות גלות⁷; אבל שלילת הגלות אז ה' בא מצד הגלוי מלמעלה (מכח משה) ולא מצד מציאות העולם עצמו, ונשארת האפשרות לגלות . ולכן לא משה הפניסם לארץ ישראל, שזה איפשר שתהי' אח"כ גלות, וב"י כניעו ויבררו הכחות דלעיל⁷, של סיבת הגלות, שזה פועל עלי' וגאולה נעלית יותר¹⁰, וגאולה שאין אחר"י גלות (אפילו לא אפשריות לגלות) –

על-אחת-כמה-וכמה בסיום גלות זה האחרון, כאשר כבר עברו עבודת הברדיוס בגלות, וכל הסיבות עד לחבלי משיח, הדבים המבילהים בלתי משוורים כלל וכלל (אפילו לאמות העולם) שארעו בדרונו זה ה' לא תהי', לא תקום ג' – הרי **דבר ברור ופשוט**, שעששיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים "בעבר החדן", ועומדים ממש (מ'האלט אט אט"¹¹) להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו¹¹ כפשוטו ממש¹² (כפי שבקש בתפלות¹³ "אתחנן את ה' ג'") בגאולה האמיתית והשלמה, שאין אחר"י גלות, ע"י משיח צדקני,

- 1) המבואר בהשחה לפנ"י (התועודות תש"ח
- 2) בסיום מסכת סוטה.
- 3) שירת שמח"ת תרפ"ט.
- 4) "קול קורא" בי"חקראת והקדושה" תש"א-תש"ב.
- 5) "קול קורא" שם סיון תש"א.
- 6) מכתב ל"ק מ"ח אדמו"ר מ"י א"ד תר"ץ (נרפס בספר קונטרסים ח"ב שצ"ג ב. אורות קודש של ח"י ע' דעט).
- 7) ראה שער' תשובה לאדמו"ר ח"ב חנוך במחלתו. אור"ת ואתחנן ע' סה צג וקוד.
- 8) ועפ"י יוסתק מה שגב מירת משה (פניג שלא נכנס לארץ) ובלתי ב"י על זה ואמר (בכ"ה ל"ח א. ח.) רק "בערבות מואב" (ולא "בעבר החדן"), שזה מודיש מירדה בגלות, כ"ל פניג סוס"ד (התועודות ת"ל ע' 116.
- 9) ראה סוטה ט' סע"א (בנוגע מעשה יד משה).
- 10) ראה אור"ת שם ע' פג.
- 11) היינו שבסוף גלות זה האחרון יש החיבור דב' הכנינים – תלוי (כ"ה) משה שתוא למעלה מכל ענין הגלות, וביחד עם זה הברור "ערבות מואב" בגלות זה האחרון (שע"י) נעשה גאולה שאין שייך אחר"י

כשם ששנה זו הייתה שנה מעובדת השלמה בפשטות את כל החסודות (בימים) שהיו בשנים שעברו,

כלל גם הענין דשלימות העם ע"י תיקון הרוק דגזיר **כהלכה** – אשר אלו שאינם יהודים ישאלו אינם יהודים כל זמן שלא התגזרו כהלכה, יחד עם הענין דשלימות הדרוה, למוד החוה וקיום מצוותי', אשר זה יוסף עוד יותר בענין דשלימות הארץ לגלות¹⁴ – שבקודם ממש יזכו לקיום העיר ד"רחוב ה' אלקוד את גבול²² בביאת משיח צדקני, יבא ויגאלו וילכנו קוממיות לארצנו, והוא יסיים את החושך כפל ומכופל, ורק אז תחל האמתלתא דגאולה.

ו"לערה עליהם רוח מורום²³ – על כל יהודי, עאכו"כ על אותם היהודים שמתדבים בשם יהודים רבים או בשמם של כל בני ישראל – שעשו את כל הענינים ע"פ התורה והמצוה,

והיות ש"הם חיינו ואוד מינו" – אם-כן יהי' להם אז כל טוב גשמי ורוחני, בטוב חנהא ותגלה, עוד בימים האחרונים בגלות, ולחמ"כ באמתלתא דגאולה ותקף ומיד בגאולה האמיתית והשלמה,

ויבנה בית המקדש במקומו²⁴, "וחיתה לה המלוכה"²⁵, למטה מעשרה טפחים, ובשמחה ובטוב לבב.

אז: אף-על-פי שרצו אחיהם והפצירו בהם שיקחו את השטחים (מטעמים שונים ומשונים), בכל זאת ה' ניס והם סירבו לקחתו (הם אמרו שלא רוצים לקחת מכיון שהם רוצים את הכל; אך הטעם האמיתי הוא משום ש"ל"ב מלכים ושרים ביד ה'²⁶).

וכאמור, בודאי יהי' גם עתה אותו ניס. ח. והנה, כיון שצריך ללמד זכות על יהודים, אולי יש לומר שהטעם מדוע כתבו וחתמו על נייר שכזה, הוא: היות וסמכו על תם שהעובדים לא ירצו לקחת את זה. אמנם זהו לימוד וזכות דחוק, אבל על יהודים צריכים לתפש אפילו לימוד זכות כזה!

וכאמור, שגם בימינו אלו יקרה תנס שהעובדים לא ירצו לקחת את זה (מצד איהו סיבה שתהי' שיאמרו בגלוי), וכל ארץ ישראל לבלתי תהי' של היהודים באופן של "חלת עולם", ועל כפי שהקב"ה תורה בתורתו בכלל, ובפרט בפסקי-דין בשולחן-ערוך הלכות שבת שאסור לתת אף טפח ממקום תמצא "על חספו" (על הגבול), אפילו כשהם אומרים שהם באים רק "על עסקי תבן וקש", כפי שהיא אומר שם הטעם "שמוא ללכד העיר ומשם תהא הארץ נוחה ליכבש לפניכם".

ט. ויהי רצון שתהי' סוף שונה (תשל"ח) שקטה (לא רואיין סוף יא"י), והתחלה טובה לשנה טובה ומתוקה, שתהי' שנה בשלימותה

21) ע"פ משל"ב ח"א, א.
 22) שופטים יט, ח ובפני"ש.
 23) ראה ישעי' לב טו.

24) רמב"ם ה"ל מלכים ספ"א.
 25) עובדי א"א, כ.
 26) ע"פ משל"ב ח"א, א.